

DE WEDUWE EN HARE DOCHTER.

O, Moederlief, o! welke heerlijke droomen,
Het is slechts van vreugd, dat mijn tranen nu stroomen:
Mijn vader, hij leefde, ik zag hem daar staan,
En vriendelijk staarden zijn oogen mij aan.

Hij vroeg mij naar 't pad, dat mijn voet had betreden,
Of ik u wel minde, en den Heer had beleeden,
Hij zeide: mijn antwoord behaagde hem zeer,
En fluisterde: „dochter! ras zie ik u weer.”

Maar of hoe veel leed zou de moeder verbeiden,
Zij zag op haar kind, ja, dat moest van haar scheiden,
Want, de glans in het oog en de blos der wang,
Voorspelde 't, haar liev'ling, zij leefde niet lang.

Een zucht zond zij op tot den Heer van haar leven,
„God,” sprak zij, „Gij neemt, maar Gij hebt ook gegeven,
O, schenk Gij mij kracht, verlaat Gij mij niet,
En leer mij te zeggen: „Uw wille geschied!”

't Was nacht — en het meisje, een blos op de kaken,
Sleef zacht, doch de moeder bleef rusteloos waken,
Het boek des levens in de siddrende hand,
Sprak tot haar in taal van 't volzalige land.

Haar dochterken sleef nog, een lach op de lippen;
Doch eensklaps opent zij vrolijke bliken,
En wendde het hoofd ras, als zoekende om,
En fluisterde zachtjes: „mijn vader! ik kom!”

Het leven vlood heen, ondanks waken en zorgen,
En nauwelijks daagde de volgende morgen,
Zoo kwamen haar vrienden diep treurend bijeen,
En weenden met haar, nu zoo droevig alleen.

Maar moesten de tranen van weemoed ook stroomen,
Zij sprak: God gaf en God heeft ook genomen,
De droevige weduw vond troost in haar lot,
Zij wist wien zij diende, haar kind was bij God.
Naar het engelsch van miss Abbey. ANNA.

SCHRIJF DAAR NIET!

„Schrijf daar niet!” werd eens tot een knaap gezegd,
die met een diamanten ring op de glasruit van het loge-
ment schreef.

„Waarom niet?”

„Omdat gij het niet kunt uitvegen,” was het antwoord.
Er zijn nog andere dingen die volwassenen en kinderen
nooit moesten doen, omdat zij niet uitgevegd kunnen
worden. — Hoe menig hart verlangt naar kennis: een
koud, onvriendelijk, welligt hard woord wordt er gespro-
ken, en de indruk dien dat woord heeft gemaakt, is vaak
duurzamer dan het graveersel van de diamant op het glas. —
Deze kan door het breken van de ruit vernietigd worden,
maar een schadelijk woord kan voor altoos in het hart
drukken. — In menig hart en gemoed zijn treurige op-
schriften zoo diep ingegrift, dat gene menschenhand ze ooit
kan uitwischen. Hoe voorzigtig behooren wij acht te slaan
op alles wat wij met woord en daad in de zielen van an-
deren schrijven! — Hoe innig behooren wij God te bidden,
dat het gene andere dan „Woorden der zaligheid” moge
zijn.

T. M. L.

DE WEESKINDEREN.

Toen de vrome Winfried, door den Heiligen Geest ge-
dreven, zijn vaderland en zijne bloedverwanten wilde gaan
verlaten om het Evangelie onder de afgodische Duitschers
en West-Prieten te verkondigen, trachtten zijne vrienden
en bloedverwanten hem daarvan af te brengen en zeiden:
„Blijf in uw vaderland; hier kunt gij ook nog goed genoeg
doen, zoo veel gij maar wilt.”

Maar Winfried antwoordde: „Luistert eerst naar eene
geschiedenis, en oordeelt dan. Voor eenige jaren had de
oorlog de grenzen van ons land verwoest. Een rijk man
trok door de verwoeste streken. Op het gebergte ontmoette
hij een troepje kinderen, geheel naakt en bloot, en zij
knaagden aan de wortelen die zij uit de aarde krabbelden.
Hen ziende, werd zijn hart bewogen en hij vroeg hun:
„waar is uw huis en waar zijn uw vader en moeder?” Zij
antwoordden: „Ons huis is verbrand, en wij hebben geen
vader en geene moeder meer. Zij zijn in den oorlog
omgekomen.” Daarop nam de rijke man de kinderen in
zijn wagen, bragt ze naar zijn huis en gaf hun alles wat
zij noodig hadden; ook leerde hij hun werken en deed hen
onderwijzen in allerlei kunsten en wijsheid. Na eenigen
tijd kwamen de kinderen tot hem en zeiden: „Gij zijt
groot en rijk; maar nog grooter dan uw rijkdom is uwe
goedheid, waarmede gij u over ons ontfermd hebt; maar
zeg ons, hoe wij u noemen zullen?” De barmhartige man
boog zich tot de kinderen en zeide: „Noemt mij vader;
want ik wil uw vader zijn, en gij zult mijne kinderen zijn.”

Toen de vrome Winfried deze geschiedenis verteld had,
prezen allen de goedheid van den rijken man. „Welnu,”
sprak hij toen opstaande: „daar ginds waar mijn hart naar
verlangt, woont een wees geworden volk. Goud en zilver
heb ik niet, maar ik wil hun wat beters geven. Ik wil
hen tot den Vader leiden.”

Daarom trok hij uit naar Deutschland en ons vaderland,
en deed de afgoden weg, en leerde het Evangelie van het
geloof en van de liefde. En zij heetten hem Bonifacius,
d. i. weldoener, en zeiden: „Hij heeft aan ons een goed
werk gedaan.”

T. M. L.

BETER EEN OPEN HAND DAN EEN GEBALDE
VUIST.

In de stad Straatsburg op de markt stond eene boerin
met eijeren. Daar liepen twee jongens, die aan het spe-
len waren, moedwillig de maad omver en ijden schaterend
van 't lagchen voort. Dat zag een andere jongen, en woe-
dend van toorn liep hij met gebalde vuist de beide jongens
na; en die waren reeds in angst. Maar op eenmaal bleef
de jongen staan, alsof hij zich bedacht, keerde zich om
en liep naar huis.

Onderwijl de boerin nog over hare gebroken eijeren
weende, wierp op eens eene kleine hand een spaarpot in
haren schoot uit. Het was de hand van dienzelfden jongen,
die de moedwillige jongens met gebalde vuist had nage-
loopen. En de jongen die eerst met gebalde vuist had
gestaan, maar daarna met dezelfde hand zijne laatste spaar-
penningen gegeven had, was al weer weg, eer de boerin
hem kon bedanken.

Wilt gij weten hoe die jongen heette? Hij heette Ober-
lin en werd later predikant in het Stendal digt bij Straats-
burg. Hij is reeds lang overleden. Maar in het Stendal —
en ver in den omtrek bij Franschen en Duitschers spreekt
men nog van den braven en vromen dominé Oberlin.

T. M. L.

R A A D S E L.

'k Heb menigmaal een brug aanschouwd,
Ver boven enen donkeren vloed;
Uit paalen heeft zij zich gebouwd,
Terwijl haar hoogte doelden doet.
Het grootste schip met hoogen mast
Zeilt onder haren boog ligt door;
Maar niemand heeft haar ooit belast.
Want liep hij snel, zij bleef hem voor.
Het water vormt haar; zij vergaat
Terstond bij 't droogen van den vloed.

Nu zeg mij waar die brug toch staat,
En waar 'k haar bouwheer vinden moet.

SCHILLER.

ANTWOORD.

De Regenboog.

R E I S L I E D.

Wijd en zijd langs veld en banen,
Slingren zich de ruime lanen
Van des grooten Koning's stad:
Door de bergen, in de dalen,
Zendt zij, als de ster haar stralen,
Zegen uit langs pad bij pad.

Altoos rolt daar koets en wagen,
En de vlugge rossen jagen
Dag en nachten, nimmer moe:
Velen ziet men stadwaarts stroomen;
Andren, ongezind te komen,
Keeren haar de hiel en toe.

Wat toch doet hen dus ontvlieden?
Wat toch zoeken deze lieden?
Op het pad, waarop zij gaan?
Ach, 't zijn dolende gemoederen;
Dwazen, die gewaande goederen
Zoeken op hunne ijdele baan.

Al dat jagen, al dat streven,
Wat voldoening kan 't hun geven?
't Is alsof ze een waterbel
Met de vingers wilden vatten:
Straks zal ze uit elkander spatten!
Moeite en spijt is 't eind van 't spel!

Ziet, met eeuwige gloriekransen
Prikt de Godstad, om wier tranen
't Licht der eeuwige Waarheid gloort;
En van ieder punt beneden
Opent zich, voor ieders treden,
't Pad naar haar Genadepoort!

Daar zit de onverwelkbre Lente
In hare altijd groene tente,
Rijk met dauw besproeid, ten troon.
Al onze aardse idealen
Zijn daar werkelijkheid, en stralen
In den glans van 't eeuwig schoon.

Wat al schatten, die daar blinken!
Wat al liedren, die daar klinken!
Welk een sabbat, daar gevierd!
Welk een glans om 't hoofd der vromen,
Die zich immer zien ontuomen
De eerkrone, die hun schedel siert!

Ach! hoe lang, hoe lang alreede
Duurt mijn reis! Hoe menig schrede
Heb ik op mijn weg gedaan!
Nogtans zijn, van al die stappen,
Wel de minste langs de trappen
Naar de Heilstad opgegaan.

'k Ben vermoeid van de ijdelheden;
'k Smaacht naar rust, die hier beneden
Toch maar vruchtloos wordt gezocht.
Ja, naar gindsche rust te streven,
Wordt nu 't doelwit van mijn leven,
't Eindpunt van mijn pelgrimstogt!

Gij, die vrede aan ons verkonddet,
En de stad des vredes gronddet,
Die Ge ons wijd geopend toont:
Leid, Gij Heiland, Heer en Herder!
Leid den pelgrim nu ook verder
Naar de Godstad, waar Gij troont.

EEN JUIST ANTWOORD.

Eene dame nam hare toevlugt in het belang van een
knaap, die wees geworden was, tot een bekend christelijk
menschenvriend. Nadat hij boven hare verwachting haar
in hare goede voornemens had bijgestaan, sprak zij: „Wan-
neer hij wat ouder is, zal ik nu naam in zijn hart pren-
ten, opdat hij uwe weldaad nooit vergeete.”

„Wacht u daarvoor,” hernam de goede man: „wij dan-
ken de wolken niet omdat zij ons regen aanbrengen. Leer
hem hooger opzien en den Vader dankbaar zijn, die zoo-
wel de wolken als den regen beschikt.”